

Обяснения.

„Фаустъ“ е създаден не току тъй наведнъж, а прѣз дълъгъ периодъ отъ дългия животъ на Гьоте. Затова единството — и техническо, и стилистическо, и идейно — не е дотамъ запазено. Езикътъ е на мѣста мѣдро-философски, на мѣста — наивно-поетически. Стихътъ пѣкъ е извънредно разнообразенъ, всички стихотворни видове сж застъпени: ту правиленъ римуванъ ямбъ, ту смѣсенъ съ хорей или съ друга нѣкоя стѣпка; ту правиленъ, но не римуванъ, ту съвѣсмъ свободенъ, допиращъ до проза. Тукъ-тамъ — особно въ мѣста съ по-голъмо вълнение, виждаме правилнитъ и римувани стихове прошарени съ неправилни и неримувани. — Откъмъ идейна страна не може да се отречатъ не само нѣкои несъобразности, но често и явни противорѣчия или нужди за трагедията цѣли сцени, така напр. Валпургиевата нощъ и снѣтъ въ нея.

Посвещение. — То е написано много късно. „Призрачни създания“ — образитъ, които сж се мѣркали на поета при първото залавяне на трагедията и мечтитъ, които е гонилъ въ вълшебна младостъ.

Прологъ въ небето. — „Запѣло слънце...“ — питагорейското учение за вселенската симфония на небеснитъ сфери.

Първа частъ. — „Ученицитъ си“ (23 стр.) — Фаустъ е професоръ въ университета и живѣе тамъ

Нострадама. (25 стр.) — прочутъ астрологъ отъ XVI стол. — „Мѣдритъ слова“ — на Нострадама. — „Ела на твоя услужу творецъ“ (36 стр.) на Фауста.

Фаустъ и Вагнеръ (стр. 46) — ходятъ и Фаустъ говори. Ямбитъ сж често примѣсени съ другъ видъ стѣпки. „Аденти“ (51 стр.) — алхимиети, „черна кухня“ — лабораторията имъ, „червенъ лъвъ“, „лилия“ и пр. — разни алхимистически наименования на елементи и прибори. — „На Соломона съ ключа“ (60 стр.) — книга, съ която сж бивали заклевани добритъ духове. — „Трѣбва да изпреваря тая четворка звяра“ и т. н. — обични римувани формули за заклинане на духове. Съдържанието имъ е съвѣсмъ случайно. „Ченихъ испански“ (88 стр.) нѣщо като нашата училищна фаланга. — „Не съмъ госпожица, не съмъ прѣкрасна“ (130 стр.) — госпожица се казвало по онова врѣме само на знатнитъ момичета.

Валпургиева нощъ. — Мефистофель завежда Фауста на Валпургиевата нощъ — нѣщо като балъ на дяволи и на вѣщици, — за да го запознае по-отблизо съ живота на дяволитъ и да се повесели малко. — „Уриянъ“ — сатана. — „И ний желаемъ на планина“ и т. н. (214 стр.) — естетици и критици — понеже тѣ сами не сж способни нищо да създадатъ.

„Полувѣщица“ — полуталантитъ.

„Проктофантазистъ“, — свободно-образувана отъ Гьоте грѣцка дума, означава човѣкъ, който вижда призрацитъ съ задницата си. Осмива се тукъ единъ берлински книжаръ и писателъ Николай, извѣстенъ на врѣмето си по своето ретроградство и ограниченостъ. Отначало той не вѣрвалъ въ никакви призраци и току отненадѣйно издава една книга, въ която надълго и нашироко разправя, какъ той дълго врѣме гледалъ прѣдъ себе си живи отдавна-умрѣли хора и какъ се билъ отървалъ отъ тоя ужасъ, като пуствалъ пиявици по задницата.

Снѣ въ Валпургиева нощъ — въ това *интермецъ* се визиратъ тогавашнитъ литературни борби и клюки. — „Мидингови синове“. Мидингъ билъ въ врѣмето на Гьоте сценистътъ на Ваймарския театръ. — „Любопитенъ пѣтешественикъ“ — сжщиятъ Николай. Той е ималъ особена слабостъ да пише „пѣтешествия“, въ които, гдѣто заминавалъ, нападалъ всичко, каквото не му иде нему на мѣра. „Хенингсъ“ редакторъ, който е нападалъ често Гьоте въ списанието си „Музагетъ“ *„ci-devant“* гений на врѣмето („бившъ“), защото горното списание прѣстана бърже.

„Жеравъ“ Лафатеръ, физиономистъ, извѣстенъ по своето благочестие. Той е билъ до извѣстно врѣме и личенъ приятелъ на Гьоте.

„Свѣтски човѣкъ“ — самъ Гьоте.

„Свирачъ“ се гаври съ философитъ, които ужасно се гонѣли и прѣширали помежду си за праздни работи.